

ובהכרתחו לישראל. בשנת 1988 עלה ארצה והשתקע בכיר בני ברק, שם הוא ממשיך עד עצם הימים האלה בפעילות חינוכית והתנדבותית.¹²
המפר כותב בלשון הערבית ושמו: مجموعة محاضرات عن وصايا التوراة [=קובץ הרצאות על מצוות התורה]. כל הרצאה כוללת כ-6-8 עמודים מודפסים בצפיפות רבה. בראש כל הרצאה מופיעה ברכה, בדרך כלל: نعمة طيبة و نعمة أخرى [= ברכה טובה ואהבת אחים], ובסופה של כל הרצאה מובעים תודה ואיחולי בריאות, הצלחה, אושר ובנים צדיקים לכל האנשים שזרמו להוצאת המנוח ונטלו בה חלק. כגון: 'את הרצאות ההרצאה הזו תרמה הנכרת אלמנת המנוח יעקב סכתו למנוחת נפש בעלה, שנפטרה ב'א' שבט ה'תשמ"ו. מי יתן וה' יעניק לה הצלחה ויכניס את המנוח תחת כנפי רחמיך, ונתן ערך'.¹³ לאחר שלמי התורה נחתמת ההרצאה בברכה, דוגמת: مع أطيب التحيات وأخلص التمنيات [=בצירוף מיטב הברכות והאיחולים הנאמנים ביותר].

בניגוד למנהגם של היהודים בארצות שהיו תחת שלטון מוסלמי בימי הביניים למכות את חיבוריהם בערבית, אך כאותיות עבריות, הרצאות אלו כתובות באותיות ערביות. הכותב משתמש כמונחים התורניים העבריים הרגילים אך מתעקש אותם לערבית. כך, למשל, בין ההלכות הקשורות בתג הפסח, הוא כותב שיש לומר 'שהחינוי בקידוש הערב: بارك شهبجانو' في القدس ليلتين العيد الاول والثانية فقط וכי: או בדיו אמירת ההלל בתפילת ערבית של ליל התג: بقرا أهليلج بكامله اول ليلتين العيد بعد عماريات عرابت واول يومين العيد بعد عماريات شحريت فقط; וכן בדיו אמירת 'יעלה ויובא' בברכת המזון בפסח: في بركات هامازون ثمانية ايام العيد نقول "الطهينو". ובדומה בדיו אמירת 'רצה והחליצנו' בברכת המזון בשבת: وفي السبت نقول "رَبِّهِمْ فَمَا حَالِ الْمَسِينِ" بالإضافة الى "الطهينو" וכי.¹⁴ תופעת התערוק לערבית מגיעה לשיאה כאשר הכותב מכאז מהו 'עירוב תבשילין', ומביא את נוסח ברכת ה'עירוב' כולה בתערוק לערבית: باروخ انا ايدواي ابوالمينو ميلح هاملام اشتر قدشاشو (= مصفونات قصفانو على (1) مصفونات عروب.¹⁵

ההרצאות נדפסו במכונת כתיבה ישנה, וכשל איכותם הירודה של הדפוס ושל הצילום קשה לעיתים לקרוא חלק מהמילים. יש והמחבר חיקן בכתבי יד מילים לא ברורות, ולפעמים אף הוסיף משפטים שלמים, בעיקר בסופי עמודים. כיוון שהשלטונות הסוריים אסרו על היהודים להרציא לאור דברי דפוס, נכתבו ההרצאות בחשאי בסיועם של רבים מבני הקהילה, ובעיקר בנותיו של המחבר, ונדפסו אצל הלל טוויל-דריג'ו. בסוף תקופת ההדפסה התרכבו הקשיים בגלל המחסור בנייר בסוריה כולה, אולם דבר זה לא הפסיק את המפעל והוא אף הוסיף והתרחב.

הדפסת ההרצאות היתה נתונה לפיקוח אנשי הבולשת הסורית, ומדי פעם היה צורך להרגיע אותם שאין מדובר במפעל ציוני. כך, למשל, מסופר בהקדמה לספר, כי כאשר הופצה ההרצאה למפתח 'לך לך', שבה כלולה הבטחת ה' לאברהם לתת לו ולזרוע את ארץ ישראל, זומן חכם ארמון כהן לחקירה כמשדרי הבולשת. כהן נחלק בהסכירו, שההבטחה נועדה לכל צאצאיו של אברהם אבינו, וכללם גם בני ישמעאל.

12 כל המידע על חכם ארמון כהן מבוסס על ההקדמה העברית והאנגלית של הרצאות.

13 עמ' 17.

14 ההרצאה לתג הפסח, עמ' 4 (עמ' 21 במספר הכולל של המספר), עמ' 4-3, 8-9.

15 עמ' 5 (22), סר 7 מלמה.

